

Til gengæld er der en anden ting, der undrer mig såre, og det er, at jeg har bemærket i den senere tid, at Dansk Folkeparti er meget optaget af tilsyn på plejehjem. Det er virkelig en stor sag for Dansk Folkeparti. Men jeg kan forstå, at der er forskel på folk sådan at forstå, at hvis der er tale om tilsyn og opsyn, når det drejer sig om børn, er det bureaukratisk og forfærdeligt og rasende dyrt, det må man åbenbart ikke, men når der er tale om plejehjem, kan det ikke blive bureaukratisk og dyrt nok.

Det er altså lidt svært at hitte rede i, hvad Dansk Folkeparti i grunden mener, for når det ikke var at nedlægge amterne, for det forstod jeg ikke var det store socialpolitiske ryk, så er spørgsmålet: Er det tilsyn med hvem og hvordan og hvorfor og hvorfor ikke? Og er det rigtigt forstået, at de forfærdelig mange millioner kroner, det her koster, er nogle penge, som Dansk Folkeparti – uanset modellen – ikke agter at bevilge? Det er da en melding, der er værd at få frem.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg kan ikke forstå den konklusion, som Socialdemokratiets ordfører kommer med her, at vi ikke agter at bevilge penge.

Vi spørger, om det ikke var rimeligt at se på, om der er besparelsesmuligheder, og så talte jeg om institutioner, hvor der er dobbelt så mange ansatte, som der er »klienter«, det er de halv- og helkriminelle, hvor man ikke vil låse dørene, for de skal have lov til at gå ud og ind og tage på ture til Sverige og Norge osv. Det var dér, jeg ville hen, det var absolut ikke om omsorgen for de svageste i samfundet. Det ved den socialdemokratiske ordfører udmærket, men det er da et udmærket fif at bruge.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Yvonne Herløv Andersen som ordfører.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Så kom den længe ventede første behandling af nr. L 162, som rækker tilbage til Opgavekommissionen og kommuneforhandlingerne i 1999. Der blev man jo så enig om at gå fra delt finansiering til grundtakstmodellen. Så fik vi i finanslovaftalen med bl.a. CD's stemmer en aftale om at gennemføre grundtakstmodellen. Og så kom den efterfølgende politiske og faglige debat.

Det førte jo så til, at man lyttede til bekymringerne fra Socialministeriets side og nedsatte Grundtakstudvalget for at se på det, og det var jo netop, fordi vi ikke mente, at man i den her omlægning, som jo er en meget stor finansiel omlægning, havde givet de socialpolitiske indvendinger plads.

Derfor satte man sig ned for at se på det, og man tog de berørte bekymrede parter med ind. De barslede så i september 2000 med et forslag til forbedringer bl.a. i form af handleplaner og kvalitetsfastsættelse, også på det område, som bliver lagt over nu, og også et meget væsentligt forslag til en overgangsordning.

Jeg mener, at den overgangsordning til dels imødekommer de bekymringer, som der er givet udtryk for både fra det organisatoriske, altså fra dem, der arbejder med børnene, og også lige så vel fra det faglige niveau.

Forslaget om at ændre finansieringen på det kommunale område har jo til hensigt at dæmpe udgifterne. Det skal vi ikke glemme. En del af det var for at dæmpe udgifterne på sociale områder, og det mente man at kunne gøre ved at lade ansvar og betaling følges ad, altså det gode gammeldags, at den, der betaler, bestemmer også. Det skulle så give en større bevidsthed om omkostningerne ved den enkelte foranstaltning og så også mindske de samlede udgifter på området.

Så dybest set er der jo ikke tale om en socialpolitisk reform, men om en ændret byrdefordeling mellem de kommunale parter, og det vil så også give, forventer jeg, et ekstra skub til en glidende decentralisering. Det har så netop lige præcis her givet anledning til bekymring om, hvorvidt det yderste led også kan bære, en bekymring, som vi allerede i dag har, og som vi også ser at der er god grund til at huse.

Det er så særligt på det her område, ligesom det i øvrigt også er nu, børne- og ungeområdet, som der er grund til at være bekymret for. Der ser vi jo så i dag, at det kan man mange steder ikke løfte, fordi kommunerne ganske enkelt er for små. Det, der også fører til, at kommunerne står ovre hos indenrigsministeren for at få hjælp til præcis det her tunge problem, er, at mange sociale problemer ligger på meget små kommuner i områder, hvor der heller ikke er noget arbejde at få.

De spørgsmål, man så kan stille sig, og som blev stillet ved ændringen af finansieringen, er jo så: Får disse udsatte børn og unge også frem-